

1/2021

SMOLENICKÝ POSOL

FARSKÝ ČASOPIS
XXI. ročník
25. 3. 2021 na slávnosť
Zvestovania Pána

✿ **ZMLKOL HLAS SPOD ZOBORA**
rozlúčka s Mons. Miloslavom Mrvom

✿ **ŽIVOTNÉ JUBILEÁ**
vdp. Patrik Bacigál
organista Jozef Murár

✿ **POSLEDNÁ ROZLÚČKA**
vdp. Jozef Lefler

Kríž na Zárubách nám bude vždy pripomínať Mons. Miloslava Mrvu.

foto archív Ivana Janáčková

Sme oveľa viac ako „bublina“

VLADIMÍR KIŠ

Milí bratia a sestry! Toto oslovenie už niekoľko týždňov či skôr mesiacov u nás nezaznelo pri svätých omšiach, no zostáva stále pravdivé. Najviac sme sa v poslednom čase stretali pri rozlúčkach s našimi zosnulými bratmi a sestrami. Som však radšej, že za posledné dni sa nielen mierne zlepšuje situácia v krajine, ale môžeme aj uplatňovať individuálnu pastoračiu, ktorá napokon nikdy neprestala, len sa obmedzovala na najnutnejšie situácie.

Vytrvalosť, s akou prekonávate každodenné obmedzenia a ťažkosti, je vzácnym vkladom aj pre budúcnosť, veď nás to všetko môže posilniť, ak nestrácame nádej, hoci sa trpezlivosť zdá byť takou krehkou. Tolík ste mi hovorili o veľkej hodnote viery práve v týchto pohnutých časoch. A som veľmi rád, ak sa môžeme navzájom povzbudzovať, lebo príležitostí na hromčenie je neúrekom, ale to ne-

prináša do života nádej, skôr o ňu oberá...

Na Vianoce sa v spoločnosti dosť skloňovalo slovo „bublina“ – tak boli označované naše domácnosti, rodiny. Malo (a má) to svoj praktický význam, aby sa čo najviac zamedzilo šíreniu choroby. No teraz prežívame Veľkú noc a ja by som rád videl dôraz na inom označení pre naše rodiny. Je ním „domáca cirkev“. (Vlastne teraz aj váham, či je správne, že som použil úvodzovky, lebo to pomenovanie nemá byť obrazné, ale navýsost pravdivé, skutočné.) Áno, naše rodiny sú a majú byť domácimi cirkvami. Nie je to úžasné? Kolkým sa mohlo zdať, že Cirkev akoby prestala existovať, lebo boli zatvorené kostoly. No to je len zdanie. Cirkev ani pekelné brány nepremôžu (porov. Mt 16, 18). Prečo by sme si mali myslieť, že to dokáže pandémie alebo niekto z ľudí?

Často sa pokúšam chápať život

prvých kresťanov, ako sa stretali po domoch, kde sa spolu modlili, počúvali slová apoštolov a lámali Chlieb. To dalo neskôr živý základ pre vznik väčších priestorov, ktoré my nazývame kostoly. Každá kresťanská rodina má viacero dôvodov, prečo ju nazývame (domácou) cirkvou – jej členovia sa modlia, snažia sa nasledovať Ježišov príklad a Pán je prítomný uprostred nich podľa svojho slova: „Kde sú dvaja alebo traja...“ (Mt 18, 20).

Úprimne, budem veľmi rád, ak otváranie kostolov nebude spojené len s nejakým „oprášením lavíc“ a obnovením „nedeľnej povinnosti“, ale bude radostným návratom k oslave Boha, ktorý nás živí sviatosťami uprostred spoločenstva bratov a sestier. Na toto sa môžeme tešiť a stať sa toho účastníkmi. Ako kresťania kedysi v začiatkoch. A mať podiel na radoosti a pokoji Zmŕtvychvstalého, ktoré vám želim a vyprosujem +

EDITORIÁL

Kríž. V mnohých podobách. Neraz cítime, že nad ľudské sily... Útechou nám je, že Boh je s nami v našich trápeniach. To platí navždy. Istota Ježišovho kríža.

Druhý pôst v karanténe... Prišli sme o mnoho vecí, ktoré pre nás predstavovali istotu, duchovnú posilu.

Našu farnosť zasiahla na začiatku januára smutná správa, že zomrel Mons. Miloslav Mrva. Predovšetkým spomienke naňho sme sa rozhodli venovať toto vydanie Smolenického posla.

O niekoľko dní sme sa rozlúčili v tichej spomienke a modlitbe aj s vdp. Jozefom Leflerom.

Vdp. Patrik Bacigál oslávil životné jubileum a poskytol nám pri tejto príležitosti rozhovor.

Takže dnes sa vám prihovárime hlavne v spomienkovom duchu a v spolupatričnosti k farskému spoločenstvu, aj keď len na dialku.

redakčná rada

SMOLENICKÝ POSOL

Farský časopis Smolenický posol

vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada:

Emília Bihariová (in memoriam),

Miroslava Gregušová,

Marianna Hudcovičová,

Darina Jajcayová,

Ján Jakubec,

Ivana Janáčková,

Vladimír Kiš,

Júlia Rakovská,

Ivana Štibraná.

Cenzor:

Vladimír Kiš.

S cirkevným schválením
Arcibiskupského úradu v Trnave
10. decembra 2013, č. 8976/13.
NIHIL OBSTAT.

S úctou a vďakou...

RIP, Mons. Miloslav Mrva

AŽ VO VEČNOSTI

JÚLIA RAKOVSKÁ

-
Január vchádza do druhého sveta
a na zem syje Trojkráľovú soľ.
Z chodníkov prázdnych ako holá veta
odchádza aj to, čo si nestretol.

-
Ručička hodín vrastá do hostie,
pomalým krokom meria dosýta.
Až vo večnosti najplnšie sa žije.
Je tam deň, i keď zajtra nesvitá.

Pomarančová spomienka

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Pri prvej spomienke na vdp. Mrvu si predstavím postavu s usmievavou tvárou, ktorá sa prechádza svižne po triede a pútavo rozpráva. Spomínam si na hodiny náboženstva, ktoré bývali vždy v neskorších poobedňajších hodinách.

Prvé sv. prijímanie, birmovka, ktoré sme si s ním vyslúžili, ale aj výlety, turistika boli pre nás neopakovateľnými udalosťami. Neskôr sme sedávali na fare pri pingpongovom stole. Bývali tam mládežnícke stretká a na prahu dospelosti sme mali kňaza, ktorý nám rozumel a chápal naše mladé, nepokojné, často hľadajúce srdcia. A pri tom stole som mala pocit, že tam patrí aj ja. Vždy každého niečím oslovil, zaujímal sa o jeho život, priamo o človeka a bolo to naozaj. Okrem toho bol skromný, pokorný, pracovitý a nechýbal mu humor. Človek, ktorý ovplyvnil môj duchovný život v detstve a v mladosti najviac, bol práve on.

Ešte dnes, po mnohých rokoch, čerpám z jeho slov, obdivujem jeho činnosť život a hlbokú vieru, ku ktorej nás láskavo viedol. Získal si srdcia nielen mladých, ale aj tých skôr narodených, ako to bolo aj v prípade môjho dedka.

Môj dedko bol dlhší čas chorý, pripútaný na lôžko a myseľ mu už nefungovala vždy spoľahlivo. Pán farár Mrva ho mal prísť vyspovedať. Mama všetko pripravila a dedkovi povedala, že pán farár

príde každú chvíľu. Sedel v posteli, pekne oholený a čakal. Kňaz v dome bola pre neho veľká udalosť. Keď pán farár prišiel, dedko sa veľmi potešil. Mama teda povedala, že na chvíľu odíde a keď sa dedko vyspovedá, vráti sa. Ale môj dedko, sa počas svojej choroby vo všetkom spoliehal na svoju mamu, jeho nevestu.

Povedal pekne po smolenicky: „Né, pán farár, ona nech ostane, já pred nu žádné tajnosci nemám.“ Pán farár sa schuti zasmial a dedkovi povedal: „Myslím, dedko, že to tu zvládneme aj my dvaja.“ Nakoniec sa aj porozprávali a dedko mal z toho veľký zážitok. Keď pán farár odišiel, mama hovorí dedkovi: „Dedko, pán farár vám tu nechal pomaranče.“ Dedko na to: „Ale takýto vzácny človek a mne obyčajnému človeku donesol pomaranče!“ Pomaranče boli na stole dosť dlho a dedko sa ich nechcel ani dotknúť, ale sa na ne rád pozeral. Túto príhodu si spomíname v našej rodine často. A cez mnohé spomienky sa vdp. Mrva určite stáva aj v iných rodinách neodmysliteľnou súčasťou našich životov. Vďaka Bohu za výnimočného kňaza a človeka!

Spomienky na nášho Velebníčka

IDA HOLÁSKOVÁ

Drahí bratia a sestry!

Januárové nedeľné ráno sa nás mnohých hlboko dotkla bolestivá novina o odchode duchovného pastiera, učiteľa, brata, priateľa a športového fanúšika – Mons. Mrvu, nášho Velebníčka. Volám ho náš, lebo aj keď pôsobil na viacerých miestach, ľahko sme si ho prisvojili, keďže on si najprv osvojil nás, Smoleničanov. Mal nás úprimne rád. Velebil Pána svojou disciplínou, láskou k Bohu, k našim ľuďom a horám, asi preto sme ho medzi nami, rovesníkmi, často volali Velebníček. Modlil sa za nás a záležalo mu na spáse našich duší. Mnohí na sociálnych sieťach už zrekapitulovali jeho životopis, neunavnú prácu a charakter. Ja by som sa rada prostredníctvom Smolenického posla podelia s vami o zopár osobných spomienok.

Moje prvé reminiscencie na Velebníčka sú ako učiteľa Katechizmu počas prelomových 70. a 80. rokov – vtedy prekvitajúceho socialistického režimu. Komunistická strana viedla cez odbor školstva presnú evidenciu o deťoch, ktoré chodili v škole na nábožentvo. Keďže moja mamička bola v Smoleniciach učiteľkou, riskovala by stratu práce, ak by jej deti chodili v škole na nábožentvo. Pamätám si, že som aj trocha žiarlila na mojich spolužiakov, čo chodili, lebo sa chválili, ako je tam dobre, ako majú často súťaže. Naša smolenická babička zobrala situáciu do vlastných rúk a dohodla s Mons. Mrvom, aby moju sestru a mňa súkromne doučoval. Tak sme sa stretávali u starých rodičov. Väčšinou po zotmení prišiel Velebníček pešo k nim, my sme tam už čakali. Dedko stiahol ťažké drevené žalúzie na obývačke a Velebníček nám vysvetľoval základy stvorenia, viery, Božej lásky, a pripravoval nás na prvé sväté prijímanie aj sviatosť birmovania. Tieto sviatosti sme prijali mimo Smoleníc, nenápadne, u rehoľných sestričiek v klástore v Močenku. Stretnutia pod rúškom tajomstva boli pre nás deti lákavé. Neraz som si ale musela zahryznúť do jazyka, aby som

sa niekomu o našej výuke nepochválila.

Ako stredoškolačka som jeden piatok po svätej omši bola oslovená priateľkou, či by som sa k nim nepridala pri štúdiu Svätého písma. Bola som prekvapená a zvedavá. Kostolný organ stíchol, ľudia sa potichu vytratili, teta Elka zamkla zvnútra, kostol pozhasínala a 4 – 6 študentov sa s Mons. Mrvom zhromaždilo v sakristii a študovalo kapitolu zo Svätého písma. Mons. Mrva trpezlivo odpovedal na moje premnohé otázky... Dovtedy som Sväté písmo vôbec nečítala a počúvané úseky čítaní počas sv. omše, hlavne, keď navštevovaná sporadicky, mi boli nezrozumiteľné. Počas piatkových tichých „stretiek“ sa mi postupne začali otvárať oči aj srdce oveľa väčšiemu súvislému obrazu spásy, ktorý Sväté písmo obsahuje. Veľmi som sa na tieto stretnutia tešila. V tej dobe mohlo byť verejné zhromažďovanie mimo svätej omše, hlavne za duchovným účelom, sledované. Opäť, ako keď som bola malá, sme sa stretávali potajomky, potme, za hrubými dverami, a Velebníček prinášal svetlo v tme. Bol úžasne sčítaný a mal dobrý zmysel pre humor. Zo súdruhov si zjavne ťažkoval, ale veľmi taktne, bez toho, žeby nás nabádal k násilnému

hnevu alebo pomste. Až po rokoch mi prišlo, ako veľa pre našu vieru a duchovný rast riskoval. Až po Nežnej revolúcii sme pochopili, ako boli mnohí kňazi, ktorí boli skutočne „dobrí pastieri“, prekladani z miesta na miesto, izolovaní a prenasledovaní posluhovačmi vtedajšieho režimu. Som vďačná Bohu, že náš úžasný „pastier“ bol dajako anjelmi ochránený a ostal sedemnášť rokov v Smoleniciach. Postupne sa časy uvoľňovali a naša biblická skupinka sa rozširovala. Radosť z viery a poznania Pána Ježiša, znásobená energiou mladosti, zdieľaná v spoločenstve, sa nedala už ďalej skrývať. Začali sme spolu spievať Bohu nové piesne s gitarou. Velebníček nás v tom podporoval a za nami stál, keď sme si začali spevom vydobýjať miesto na chóru.

Nežná revolúcia v r. 1989 priniesla hlboký výdych duchovenstvu. Už sme sa nemuseli potajomky tlačiť v maličkých sakristii a novým domovom piatkových stretiek sa stala stará fara, dnešné Múzeum Molpír. Velebníček otvoril dvere dokorán a mládež tam bola v piatok večer skutočne ako doma. Miestnosť medzi vtedajšou kuchynou a spálňou bola využitá na pingpongové turnaje. Dookola stola sa po pingpongu rýchlo nanosili

Na výlete v Nízkych Tatrách s mládežou, 1991. Foto: Adela Pinčeková

stoličky a lavice a čítania zo Svätého písma sa rozšírili o spev, meditácie a hry. Obrovským povzbudným a inšpiráciou boli svetové stretnutia mládeže, organizované v hlavách európskych mestách bratmi z Taizé, kam sme mnohí po Vianociach spolu cestovali. Farská knižnica sa značne rozrástla. V spálni, kde bola posteľ na nepoznanie zastlaná a všetko dôkladne poupratované, bol televízor s VCR prehrávačom, kde sme občas pozerali samizdatovo namnožené, no dovtedy nedostupné kresťanské filmy, ako napríklad S piesňou okolo sveta alebo Zázrak života. Ale najobľúbenejšie na starej fare boli dve miesta: na dvore „pod čerešňou“ a kuchyňa s komorou. Pod čerešňou sme sa stretávali v lete na duchovné agapé a v kuchyni na hody všetkého možného sladkého aj slaného druhu. Velebníček často dostal, podľa starého slovenského zvyku, výslužku pri svadbách, krstoch a pohreboch. V piatky nás často hosťil aj prosíkal, aby sme ho od tých dobrôt odbremenili, a my sme mu s týmto „pokušením“ s radosťou pomáhali. Môj manžel si najradšej vo Velebníčkovej kuchyni spomína na ozdravovaciu kúru, a to kombináciu orechov, medu a cesnaku. Tak nad tým premýšľam, ako sa on na tej starej fare vzdal pre nás súkromia a my sme sa voľne v tej muzeálnej budove s klenbami pohybovali. V dnešnej pandemickej dobe izolácie a strachu sú mi tieto spomienky veľmi vzácne.

Snáď najviac na mňa zapôsobili výlety s Velebníčkom doma aj v zahaničí, keď sme sa my mládež stali podľa jeho slov, „Pelegríni a Vagabundi“. Nezabudnem na jeden krátko po Nežnej revolúcii, keď sme sa nadchnutí slobodou v lete vybrali do našich nádherných Nízkyh Tatier. Velebníček zorganizoval pätnásť mládežníkov, trinásť zo Smoleníc, dvoch cezpoľných z Dolných Orešian a Trnavy. Strávili sme spolu sedem dní v tradičnej chalúpke v Liptovskej Osade. Chalani a on boli v prednej izbe, kde sme aj mávali sväté omše. Dievčatá spávali na druhom konci drevenice, v strede bola kuchyňa, latrina a studňa vonku. Kto ste Velebníčka poznali, viete, ako miloval

Nízke Tatry, 1991,
Foto: Adela Pinčeková

pohyb na čerstvom vzduchu a nevydržal leňochov či leňošenie. Režim bol prísny: raná svätá omša v obývačke, raňajky, výstupy na hory, futbalové zápasy na miestnom ihrisku alebo výlet na Staré Hory, podvečer varenie, spratanie po večeri, modlitby a večierka. Aj keď to bolo pred tridsiatimi rokmi, jeden výletník „Šuhajko“ si dodnes čerstvo pamätá ohúrenie z majestátnej výšky a krásy hôr, hlavne ponad úroveň kosodreviny, a celkom dopodrobna spomína na výstup, čo začal ráno autobusom do Liptovských (L.) Revúc, trasou na Malý Zvolen a Zvolen, odtiaľ dolu do lyžiarskeho strediska Donovaly, potom autobusom naspäť do Liptovskej Osady. Alebo z L. Lúžnej sme sa napojili žltou značkou na hlavný hrebeň Nízkyh Tatier, vyliezli na Veľkú Chochuľu, odtiaľ naspäť do L. Lúžnej a L. Osady. Velebníček bol napodiv zdatný, ale mal už vtedy značné problémy s kolenami a hlavne zostupy ho dosť boleli. Nestážoval sa, potopil bolesť v modlitbe a speve. Bolo zaujímavé, ako vedel Velebníček úžasne motivovať pohyb aj prácu súťažou; bol obdivuhodným pedagógom a výkonnostným psychológom. V doline aj na horách sme spontánne veľa spievali, skrátka nedalo sa nespievať.

Tento výlet bol pre niektorých hlbokým zlomovým zážitkom spoločenstva, sebahľadania aj sebaopoznania.

Z ďalších osobných spomienok si v rodine pripomíname vzácne sobotné večery, keď Velebníček prišiel k nám domov na návštevu. Po večeri nasledovalo niekoľko kôl kartového žolíka. Velebníček vedel aj žolíkové karty obrátiť na duchovnú nótu a nástojil na vďaka aj za dobré karty.

Drahí bratia a sestry,

napísala som Vám tieto zážitky ako maličkú rozpomienku na nádherného človeka, priateľa, čo bol pre nás nevšedným darom. Ďakujem mu za jeho úprimnosť, neúnavnú disciplínu, za dobrý vplyv na deti a mládež. Dotkol sa nás mnohých svojou dobrotou a nasledovaním Krista. Život Mons. Mrvu bol ako košatý strom. Skutočne oslávil Otca tým, že priniesol veľa ovocia (Ján 15, 1-2) v podobe lásky k nám.

Pozdravujem vás a končím bez smútku, že tu Velebníček medzi nami nie je, ale s radosťou, že sa v nebi smeje.

Prosím, nechajte sa aj vy preniknúť slovami z Listu Filipanom 4,4-7:

„Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa! Vaša miernosť nech je známa všetkým ľuďom. Pán je blízko. O nič nebuďte ustarostení. Ale vo všetkom modlitbou, prosbou a so vzdávaním vďaka prednášajte svoje žiadosti Bohu. A Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápanosť, uchráni vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.“

S láskou

vaša rodáčka Ida Holásková

MM. Foto: Adela Pinčeková

O minulosti i prítomnosti s vdp. Patrikom Bacigálom

ZHOVÁRALA SA DÁRIA JAJCAYOVÁ

Po dvoch smutných správach o odchode do Otcovho domu, ale v nádeji na stretnutie vo večnosti – Mons. M. Mrvu a vsdp. J. Leflera, máme možnosť podeliť sa aj o radostnú správu... v týchto dňoch sa životného jubilea – 50 rokov – dožíva náš bývalý duchovný správca ThLic. PaedDr. Patrik Bacigál. Keďže osobné stretnutie v týchto časoch nebolo možné, oslovili sme ho elektronickou formou, aby nám odpovedal na zopár otázok...

• Pozdravujeme do Leopoldova, pripájame sa k množstvu gratulantov, vyprosujeme hojnosť Božieho požehnania, síl a milostí na vašej kňazskej ceste! A radi by sme vám položili zopár otázok... Skúsme čitateľom Smolenického posla priblížiť vašu cestu ku kňazstvu... Pochádzate z Pezinka, máte ešte dve sestry, za kňaza ste boli vysvätený dňa 14. 6. 1997... Čo bolo takým prvým impulzom k tomu, stať sa kňazom? Nejaký moment, zážitok, udalosť alebo situácia v rodine?

Navonok asi to, že som sa dostal k oltáru ako miništrant. Ale aj to bolo postupne – najprv v Galante-Hodoch, kde bývali moji starí rodičia, a potom aj doma v Pezinku. Ale malo to ešte iné pozadie – a niektoré veci ani neviem odkiaľ viem, ale viem... :-). Je to asi komplikovane napísané, ale za tým bol v mojom detstve (okrem modlitieb v rodine) minimálne jeden človek, ktorý si ma „zobral na starosť“. Pamätám si na chvíľu, keď nám oznámili, že zomrel, a aj na fragmenty z jeho pohrebu, kde som miništro-

val. Bol to salezián František Valábek – „Feribáči“, ktorý zomrel 6. decembra 1980 a je pochovaný v Galante-Hodoch.

Ale v životnej realite to išlo postupne – aj cez prvé zamilovanosti a jednu vážnejšiu známosť, stretká vedené aktívnymi laikmi či saleziánmi (čo sme vtedy nevedeli, ale nejak tušili), moje vzbury, rozhodnutie po skončení strednej školy nepokračovať v štúdiu na vysokej škole, ale ísť najskôr do zamestnania a na základnú vojenskú službu (ZVS), aby som si overil, či to nie je iba „jeden z bláznivých nápadov“, a počas ZVS prihláška na teológiu. Možno na vysvetlenie – maturoval som v roku 1989, čiže som patril medzi posledných totalitných maturantov, a keby som išiel na teológiu rovno, aj tak by ma čakala ZVS po vysviacke. Nevie, kde som vtedy nabral toľko rozumu :-), ale asi si ma Boh nejak aj takýmto spôsobom viedol.

• Vaše prvé pôsobiská ako kňaza-kaplána boli v Šamoríne a Radošovciach na Záhorí. Sám ste pri pricho-

de do Smoleníc s humorom poznamenali, že ste konečne „na Slovensku“ :-). Ako by ste – s odstupom času – charakterizovali svoje pôsobenie „na kapláňkach“?

Keď som po vysviacke dostal dekrét do Šamorína, tak moja prvá myšlienka bola – kde to je? Keďže sme ale tadiaľ pred pár rokmi išli na bicykli, tak som si prakticky hneď spomenul. Aj keď je Šamorín mestská farnosť, cez týždeň tam bolo na sv. omši cca 20 ľudí v lodi kostola a niekoľko miništrantov. Keďže väčšinu z ľudí v kostole tvorili saleziánky (asi 11), keď neprišli na sv. omšu, tak som s miništrantami „hral presilovku“ proti ľuďom v kostole. Bolo to tiež stretnutie s národnostne zmiešaným územím a praktická skúsenosť, že dôležitý je človek a nie národnosť. Aj môj najlepší kamarát zo Šamorína (ako som neskôr zistil) bol maďarskej národnosti. Pri príprave birmovancov som mal skupinku vysokoškolákov, čo bola tiež skúsenosť na nezaplatenie.

Po presune do Radošoviec som mal zrazu pred sebou plný kostol ľudí. Ale keď som sa po čase pozrel reálnejšie – v Šamoríne to boli skôr mladí, v Radošovciach starší ľudia. Radošovciam

Farské kaviarne bývali obľúbené. Dnes sú to dvaja päťdesiatnici, pán Jozef Murár, organista a vdp. Patrik Bacigál. Foto iš

sa hovorilo aj „záhorácky Vatikán“, lebo to bola farnosť s 3 filiálkami, ktorá mala 6 kostolov a ešte niekoľko kaplniek, kde sa slávila príležitostne sv. omša. Ale aby som bol objektívny – do kostola tam v nedele chodilo aj dosť detí a mládeže, celé rodiny a rozbiehalo sa tam aj spoločenstvo detí a mládeže.

Ako perličku možno uviesť, že na oboch kaplánских miestach som mal „šéfov“, ktorí na tom mieste boli dlhšie ako ja na svete. :-)

• **Potom prišla zastávka v Smoleniciach, kde ste prežili 13 rokov. Začínali ste ako administrátor farnosti, neskôr ste boli vymenovaný za dekana Smolenického dekanátu. Ako spomínate na čas strávený v našej farnosti? Máte aj nejaké humorné momentky, o ktoré by ste sa mohli podeliť? :-)**

Bolo to moje prvé pôsobisko ako kňaza zodpovedného za farnosť a na to teoretické vedomosti nestačia. Preto to bolo spočiatku aj moje hľadanie cez rôzne problémy a konflikty a prvé roky so mnou ste nemali asi najľahšie. Pretože keď kňaz prichádza do farnosti, tak prichádza so svojou ľudskou a kňazskou (de)formáciou a svojimi (ne)skúsenosťami a tak hľadá. Ale myslím si, že postupne sme nachádzali cestu k sebe – teda s tými, ktorí o to stáli. A chcel by som sa poďakovať všetkým, ktorí to so mnou nevzdali a pomáhali mi.

Keď som dostal menovací dekrét do Smoleníc, tak som išiel, ale na koľko, to som vtedy nevedel. Ako som zistil, od totality tam bol priemerný pobyt kňazov asi 4 roky, tak som predpokladal, že to bude asi na podobné obdobie – ako sa nakoniec ukázalo, v tomto som sa zmylil. Keď som bol kaplán v Radošovciach, tak som prechádzal pravidelne cez Smolenice, ale vtedy mi ani nenapadlo, že tam budem raz pôsobiť ako kňaz. Ale mal som aspoň zemepisnú predstavu, kam idem a Tibor Sloboda bol môj spolužiak. A podobne to bolo aj s mojím odchodom zo Smoleníc – dostal som menovací dekrét.

Dalo by sa pokračovať výpočtom toho, čo sa podarilo či nepodarilo, ale to asi nie je podstatné. Podstatné je, či

Svätá omša pri Kaplnke svätého Rócha v Smoleniciach v roku 2012. Foto iš

nás to – vás i mňa – privádzalo bližšie k Bohu.

Čo sa týka humorných zážitkov, pamätám sa, že sa počas roka menili časy sv. omší. A jeden rok sme sa rozhodli, že v Neštichu skúsime zmeniť aj deň a to zo stredy na pondelok, aby predsa v kostole bolo teplejšie ešte od nedele. Hneď prvý pondelok po tejto zmene som sa chystal na sv. omšu vo farskom kostole s tým, že idem skôr do kostola, keď mi zvoní mobil a z druhej strany zaznela otázka, či teda bude v Neštichu dnes sv. omša... Skrátka zabudol som. Ale musím povedať, že ľudia ma počkali. :-)

Alebo keď na Veľkú noc 2013 popoludní začala fujavica, tak po popoludňajšej pobožnosti sme išli na faru a do toho krásneho „vianočného“ času sme si pustili koledy.

• **Zo Smoleníc ste sa presunuli do Leopoldova... Medzičasom ste dokončili licenciát z teológie, máte titul aj doktora pedagogiky, ste spoluautorom učebnice katolíckeho náboženstva spolu s pracovným zosúštom pre 4. ročník... ako vidieť, záleží vám na vzdelaní... Ako vnímate napr. aj vyučovanie teraz, v čase pandémie... tzv. dištančné...**

To sa mi dosť ťažko hodnotí, nakoľko už ôsmy rok neučím náboženstvo, aj keď som už šiesty rok (znovu) školský dekan. Keď som prišiel do Leopoldovskej farnosti, tak som zistil, že tu boli v základnej škole dve učiteľky náboženstva, ktoré nemali problém

so školou a škola ani rodičia s nimi – tak som vyučovanie v škole, čo sa týka mňa, neriešil a venoval som sa iným veciam vo farnosti. Okrem iného to boli deti a ich rodičia pred 1. sv. prijímaním, postupne aj birmovanci s animátormi – čiže katechéza vo farnosti.

Čo ale môžem vnímať od učiteľov, tak dosť záleží na riaditeľoch škôl, ako v tomto čase pristupujú k vyučovaniu, a to nielen náboženstva. A keď má učiteľ od nich dané možnosti, tak záleží len od neho, ako ich dokáže využiť. Čiže tu sa môžu ukázať učitelia počítačovo zdatnejší, ktorí ale potrebujú aj inšpiráciu, záujem a tiež žiakov, ktorí budú ochotní a schopní ich sledovať. Ale to by sme už zachádzali asi dosť do možností jednotlivých škôl, riaditeľov, vyučujúcich, žiakov a ich rodičov. Podľa mňa dištančné vzdelávanie otvorilo nové možnosti, čo sa týka foriem vyučovania, ale nenahradí osobný kontakt a vzťahy.

• **A teraz na tému Leopoldov... vieme, že prerábate faru... Čo máte nové vo farnosti? Ako prežívate – ako farnosť – toto pandemické obdobie? Aké modlitebné skupiny máte... čo taká Oáza? Povedzte nám k tomu niečo bližšie...**

Počas pandémie sme hľadali, čo sa dá a čo je vhodné urobiť. Niekedy to prinášalo aj rôzne nedorozumenia či konflikty, ale to k takýmto situáciám patrí. Napríklad na jar, keď nemohli

byť verejné bohoslužby, ale mohli byť otvorené kostoly, tak sme mali adorácie, počas nich mohli ísť ľudia na sv. spoveď a sv. prijímanie a ľudia sa striedali aj v službe pri dverách kostola, aby dezinfikovali ruky a aby sa neprekročil povolený počet ľudí v kostole. Skrátka stále hľadáme, čo sa v rámci daných opatrení dá u nás aplikovať a ako.

Keď som prišiel do Leopoldova, tak som netušil, čo všetko tu nájdem. Keď som tu bol prakticky za 6 rokov piaty farár... To je pre farnosť doslova „zabijak“. Ale v priebehu pár mesiacov sa tu začali vynárať rôzne skupiny, ktoré tu boli a prežili a postupne vznikali nové. A tak tu bolo Ružencové bratstvo, Oáza, Modlitby matiek a postupne pribúdali Deti viery, mládežnícke spoločenstvo L' mury, farská charita...

Čo sa týka Oázy, tak by sa dalo povedať, že tu má svoje zázemie. Oáza začala ešte za totalitu v Poľsku a vychádza z tajomstiev ruženca. Oázové tábory, či lepšie povedané duchovné cvičenia, trvajú 15 plus 2 dni (deň príchodu a deň odchodu) a majú svoj vlastný program usporiadaný pre jednotlivé kategórie. Už niekoľko rokov tu organizujú Oázy základného stupňa (Oáza 0) a posledné leto to boli 2 turnusy. Na tento rok je naplánované v rámci možností aj Oázové leto pre 13 – 15 ročných (5+2 dni), 2 turnusy Oáza 0 (15 – 18 roční) a jeden Oáza 1 (18+). Nie je to niečo

Kedysi a dnes. Podobajú sa? Foto archív pb

uzatvorené iba pre Leopoldov, každý rok sú tam aj účastníci z iných farností a dá sa povedať, že Leopoldovčania sú v menšine. Aj keď niektorí účastníci chcú po prvých dňoch Oázy ujsť (keď sú tam prvýkrát), tak nakoniec sa im nechce odchádzať. Ale o tom by najlepšie hovorili sami účastníci. :-)

• **Vieme, že ste aj dlhoročným členom komisie pre Biblickú olympiádu... Čo je náplňou práce takejto komisie resp. čo obnáša členstvo? Vedeli by ste nám túto prácu nejakou stručne priblížiť?**

Je to komisia zložená s ľuďmi jednotlivých diecéz a eparchií, ktorí majú na starosti Biblickú olympiádu, ako jednu zo školských predmetových olympiád. Nesúvisí priamo s preberaným učivom, ale je (podľa názvu) zameraná na Sväté písmo. Je plán na určité obdobie, ktorí tvoria biblisti, ktoré knihy budú v ktorom roku obsahom olympiády. Našou hlavnou

úlohou je pripravovať otázky na diecézne (krajské) a celoslovenské kolá. Ale tiež riešiť problémy, ktoré vzniknú a snažiť sa nájsť riešenia. Momentálne riešime, ako urobiť Biblickú olympiádu online formou.

Do tejto odbornej komisie som sa dostal „ako Pilát do kréda“. Za bývalú arcidiecézu sme v tejto komisii mali dvoch kňazov, po rozdelení diecéz jeden zostal v Bratislavskej a druhý v Trnavskej. Ale ten z Trnavskej požiadal o preloženie do Bratislavskej a keďže som mu raz pomáhal s úlohami na Biblickú olympiádu, tak som o tom vedel v tej chvíli asi najviac.

• **A na záver... čo by ste chceli povedať... Odkázať bývalým farníkom?**

Jeden z mojich nástupcov sa ma po nejakom čase v Smoleniciach opýtal: „Ako si to tu mohol tak dlho vydržať?“ :-). Znie to možno tvrdo, ale o niečom to vypovedá. Každý máme svoje predstavy, názory, plány... Alebo môžeme hľadať cesty skupinkovania, elitárstva, nepriateľstva (aj keď to takto nepomenujeme, lebo sme predsa veriaci...), alebo cestu hľadania spolupráce napriek – alebo práve vďaka našej rozdielnosti. Ale to znamená, že sme ochotní namiesto odsudzovania počúvať druhých, učiť sa rozprávať aj s ľuďmi iných názorov, vnímať, čo mi chce Boh cez nich povedať. Lebo nenávisť ničí, ale láska buduje.

Práve vďaka ľuďom, ktorí to v Smoleniciach dokázali pri mne, pomohli mne aj farnosti. A za to im ďakujem. Na záver ešte raz zo srdca blahoželáme k životnému jubileu, želáme všetko, všetko dobré a ďakujeme za rozhovor :-)

S úctou a vďakou

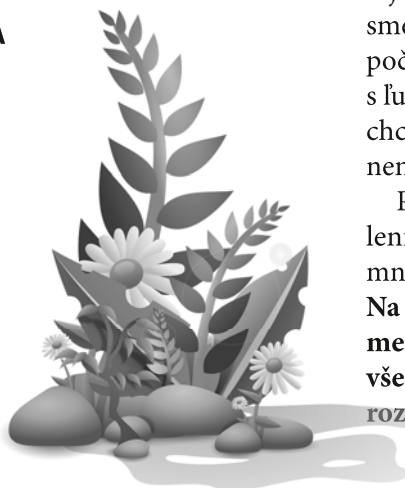
vdp. Patrikovi Bacigálovi

LIST NAD VODOU

JÚLIA RAKOVSKÁ

-
*Marcová hmla sa viditeľne kráti
a svetlo siaha, kam len dovidíš.
Čas oblieka si nové jarné šaty,
zostáva iba každodenný kríž.*

-
*A človek je len nerozbitná váza,
list nad vodou, čo pláva životom.
Čo hľadal Boh, keď stvoril srdce kňaza?
Odpoveď možno nechal na potom.*

Vďaka ti, Bože...

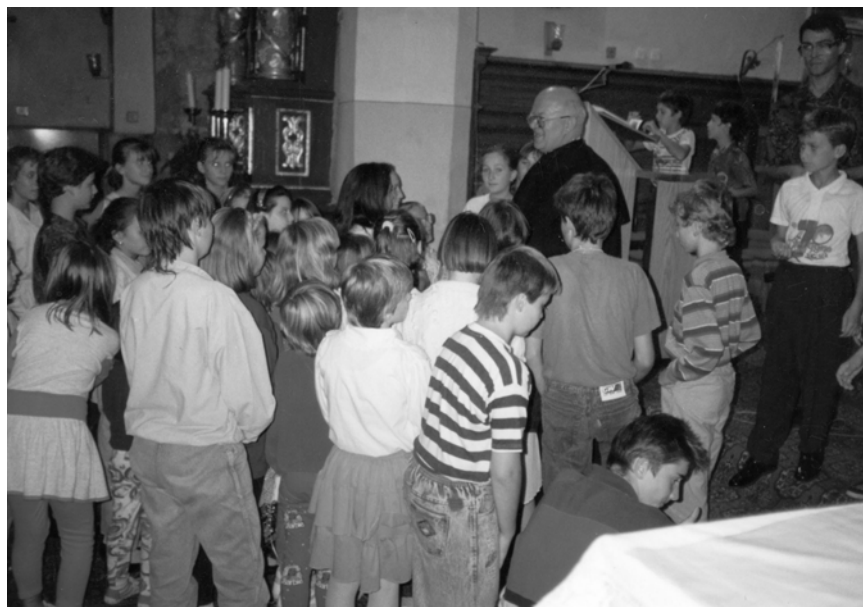
PETER JANIGA

Pri mojom úmysle, vrátiť sa k životu otca Miloslava, ma nenapadá lepšie vyjadrenie pre jeho odkaz ako to, ktoré on sám použil vo svojom knižnom vyznaní: „Vďaka ti, Bože“.

Veľmi úprimne a otvorene nám vo svojej publikácii s týmto názvom približuje svoje kroky na ceste ku kňazstvu a v kňazstve.

Práve my Smoleničania sme mali príležitosť byť jeho životnými spolupútnikmi v štvrtej pätine jeho života.

Za 17 rokov svojho pôsobenia u nás zanechal výrazný odkaz u väčšiny obyvateľov Smoleníc, Nešticha i Lošonca. Hĺbka jeho kňazskej stopy, ktorú okolo seba vytváral, vôbec nezávisela na žiadnych vonkajších okolnostiach. Poznali sme ho tak priamo nasmerovaného na kňazskú službu, že pri jeho nasadení bolo jedno, v akých spoločenských pomeroch a v akom prostredí a postavení sa práve nachádzal. Vždy mal na prvom mieste otázku, čo sa dá teraz urobiť pre Božie kráľovstvo. Toto ho charakterizovalo od momentu jeho vnútorného prebudenia až do jeho odchodu do večnosti. Bol jasným dôkazom toho, že ovocie kňazskej

Pravidelné slovko s deťmi po sv. omši. Foto archív Ivana Janáčková

služby je vždy viac výsledkom úprimnej obetavej práce sprevádzanej modlitbou a Božím požehnaním, ako akýchkoľvek ľudských schopností a vonkajších podmienok.

Zo všetkých životných skúšok a ťažkostí neboli pre neho najťažšie tie, ktoré mu obmedzovali slobodu alebo brali zdravie, ale tie, ktoré ho obmedzovali v jeho kňazskej službe. A vieme, že počas komunizmu ich bolo dosť. Od svojej vysviacky až po nežnú revolúciu mu neprestajne hrozili odobratím štátneho súhlasu. S odľahčením môžeme povedať, že jeho časté prekladanie počas kaplanských rokov

nestíhal sledovať ani biskupský úrad. Bolestne prežíval, keď mu bránili vyučovať deti náboženstvo, čo bolo jeho veľkou záľubou, alebo keď mu bránili stretávať sa s mládežou, čím mu vlastne bránili byť kňazom pre iných. Ale rovnako ho bolelo i neskôr, keď aj napriek tomu, že sa ešte cítil plný vnútornej sily a odhodlania, bol ako 73-ročný poslaný na nútený dôchodok.

Z jeho záujmu nebol vylúčený nikto, ba naopak, každý si skôr pripadal ako stred jeho pozornosti. Dnes sa nám zdajú až neuveriteľné informácie z čias jeho pôsobenia

Mons. Mrva ako špirituál v seminári. Na fotografii je aj vdp. Tibor Sloboda a vdp. Patrik Bacigál. Foto archív iš

o počtoch detí v kostole, miništrantov, mládežníkov, spevákov, brigádnikov, či aktivita akýchkoľvek iných spoločenstiev prejavujúcich záujem o duchovný život alebo aspoň ochotu niečím prispieť alebo zúčastniť sa. Samozrejme, že to bolo aj inou dobou, ale podiel otca Miloslava tam bol veľmi výrazný. V jeho prítomnosti prejavovali i miestni funkcionári národného frontu za totality ochotu pomôcť s materiálnymi potrebami kostola, alebo (ešte) ateista, ktorému stále trčala z vrečka novinová pravda, mal potrebu prísť na brigádu pri stavbe fary a priložiť ruku k dielu. Jeho argumentom a osobnému príkladu sa nedalo odolať.

Bol nositeľom a hýbateľom takeého množstva aktivít, že nikto z farníkov nemohol povedať, že sa nemá do čoho zapojiť. Samozrejme, že do revolúcie to bolo skromnejšie a opatrnejšie, ale zato často i dobrodružnejšie. Za všetko spomeniem aspoň stretnutia na starej fare alebo pravidelný dobrodružný polnočný silvestrovský výstup na Záruby v atmosfére vďačnosti Stvoriteľovi. No a keď sme starým časom odzvonili, tak už to boli pravidelné stretnutia pre deti, výlety do prírody, nespočetné aktivity pre miništrantov, ktorých boli desiatky a pri oltári sa často neušli všetkým ani miništrantské košeľe, pingpongové, šachové, futbalové turnaje, piatkové stretnutia mládežníkov so Sv. písmom a gitarou, zapájanie spevokolov, kto-

Smolenická fara. Foto archív

rých bolo tiež niekoľko, hudobné festivaly kresťanskej hudby, stavovské stretávania na fare, Katolícka jednota, stretávanie farských komisií ekonomickej, liturgickej, pastoračnej, farský časopis, knižnica náboženskej literatúry, brigády, púte do Večného mesta i s donom Stanislavom Slobodom, či púte do mariánskych svätýň. Otec Miloslav bol veľký fanúšik futbalu, a tak bolo len samozrejmé, že sme pri farskej púti do Lurd, La Salette a Fatimy neobišli ani veľké futbalové štadióny v Turíne, Miláne, Barcelone, Madride, Lisabone. To bol pre nás chlapov, pamätníkov majstrovskej Trnavy, zážitok ako hrom.

Nedá sa nespomenúť jeho myšlienka, z vďačnosti za nadobudnutú slobodu, vztýčiť na najvyššom vrchu Malých Karpát Záruby slovenský dvojkríž, ako národný symbol a znak Kristovej obety. Dvojkríž sme spolu s partiou nadšených farníkov v sobotu 14. 9. 1991, na sviatok Povýšenia sv. kríža aj vztýčili. Nasledujúci deň v nedeľu 15.9.1991 na sviatok Sedembolestnej Panny Márie Patrónky Slovenska, ho otec Miloslav v prítomnosti 200 účastníkov posvätil. Práve v tomto roku uplynie tridsať rokov od tejto udalosti, ktorú si už ako dúfame bude otec Miloslav

Rozlúčka so Smolenicami. Foto archív Ivana Janáčková

spoločne s viacerými našimi spoločnými kamarátmi pripomínať vo večnej radosi.

Otec Miloslav sa živo a aktívne zaujímal aj o naše obyčajné každodenné ľudské potreby a o verejný život v obci i spoločnosti. V každej oblasti neúnavne robil všetko pre to, aby čo najviac ľudí pritiahol k viere. Spomínam si, ako ho naplňalo šťastím, keď sa mu v ponovembrových časoch podarilo poslúžiť sviatosťou zmierenia desiatky rokov blúdiacemu kajúcnikovi. Mohli by sme povedať, že aj o ňom platili Pavlove slová z Prvého listu Korinťanom: „Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých“.

Ale v strede jeho nespočetných aktivít boli modlitbové a liturgické slávenia. Spravoval tri kostoly, v ktorých denne slúžil sväte omše, pričom vždy dôsledne dbal na to, aby nikde nemali veriaci pocit, že pre neho nie sú tí najdôležitejší. V tej dobe boli ešte

samozrejmosťou nedeľné popoludňajšie litánie, ale aj májové a októbrové mariánske pobožnosti, krížové cesty, deviatniky, prvé piatky a prvé soboty, poklony, procesie, ktoré s nadšením propagoval a sprevádzal. Napomáhal všetkým úprimným prejavom našej slovenskej ľudovej zbožnosti, pre ktoré sa nám po revolúcii otvorili mnohé možnosti. Časť z ovocia jeho úprimnej kňazskej služby mohol zakúsiť už aj tu na zemi v duchovných povolaniach, ktoré medzi jeho farníkmi Svätý Duch aj pomocou jeho príkladu vzbudil.

Keď chcel v polovici deväťdesiatych rokov po dobudovaní farského strediska ešte rozšíriť svoje pastoračné aktivity, bol povolaný do inej služby. S poslušnosťou jemu vlastnou ju prijal a zastával, ako najlepšie vedel. Odmenou bol preňho návrat späť do farskej pastorácie do susedných Horných Orešian, kde mohol opäť pokračovať v tom, v čom sa cítil najuži-

točnejší.

Odchod z Horných Orešian, zároveň aj ako odchod z pastorácie, vnímal bolestne. Napriek tomu bol stále nablízku svojim bývalým farníkom. S mnohými stále udržiaval pravidelný telefonický i osobný kontakt, či už bol v Bratislave, Cíferi, Hlohovci i v Nitre. Ako mi vravel, aj keď to už môže byť len s pomocou „chodúľka“, ráno, keď ďakujem Pánu Bohu za ďalší darovaný deň, vždy žehnám zo svojho okna spod Zobora smerom k Malým Karpatom aj mojim farníkom do Smoleníc a Orešian.

Teraz je už len na nás, aby sme i my zvyšok svojho života kráčali po ceste na stretnutie, na ktoré nás všetkých opakovane vo svojich príspevkoch na stránkach Smolenického posla pozýval:

Do videnia v nebi (a beda tomu, kto nepríde).

Organista Jozef Murár slávi životné jubileum

Organista Jozef Murár. Foto archív jm

Smolenické farské dni 2007. Foto archív iš

50 rokov sa v čase karanténnych opatrení dožíva aj smolenický organista Jozef Murár.

Venovať sa hre na organ a údržbe organov považuje za svoje životné poslanie. Vkladá sa aj do činností, ktoré prispievajú k dôstojnému sláveniu liturgie. Vedie farský spevokol, ale aj spevácky pri pohrebných obradoch.

Želáme a vyprosujeme veľa Božích milostí, zdravie, šťastie, rodinnú pohodu a ohotu v službe a chuť aj naďalej rozvíjať talenty v prospech v Božieho ľudu. Nech ho Panna Mária, patrónka našej farnosti, sprevádza na ceste životom aj naďalej.

Duchovný otec Miloslav

JARMILA VELICHOVÁ

Do života človeka vstupujú rôzni ľudia. Niektorí sú ako svätotajské mušky, zasvietia v našom živote, no viac ich nevidíme, a iní nás sprevádzajú, zdvíhajú zo zeme a pripútajú sa k nášmu srdcu neviditeľnou niťou, ktorá nás spája, aj keď sme oddelení diaľkou. A nemusí to byť iba človek z rodiny. Niekedy takýto poklad nájdete v duchovnom otcovi.

Otec Miloslav, vtedy pre nás malé deti farárko a neskôr pán dekan, sa k nám správal ako otec. V mysli sa mi vynárajú poobedňajšie hodiny náboženstva, kde nás ako druháčikov či tretiakov učil detské piesne typu Malé oko dávaj pozor, kam hľadiš, Kto stvoril teba i mňa, alebo pútavo rozprával biblické príbehy a my sme ani nedýchali. Nemôžem povedať, že by som sa na hodinách niekedy nudila. Hltavo som sa učila náboženstvo, lebo na každej hodine sme súťažili vo vedomostiach. Niekedy nás zobral na faru, krmil nás zákuskami, hrával s nami pingpong, požičiaval nám knihy.

Jeho zásluhou som si zamilovala ruženec, a tak si budovala vzťah k našej nebeskej Mamičke. Pretekali sme sa, kto bude skôr v kostole. Veď desiatkov v ruženci bolo len päť a detí, ktoré

chceli modliť, bolo oveľa viac.

Nezabudnem, ako ma raz otočil z kostola, že sa mám ísť prezliecť. Dnes sa na tom smejem. Bola som asi štvrtáčka, išli sme so sestrou do kostola na skúšku zboru a mala som oblečené ružové krátke šortky. No krátke, boli niečo nad kolená. Ale do kostola sukňa po kolená alebo dlhé nohavice! Mohla som mu vysvetľovať, že idem len na skúšku a ešte k tomu na chórus! Aj keď bol niekedy prísny, oveľa častejšie nás zahrňal láskou, ktorá roztápala srdce. Brával nás na túry, aj na polnočné silvestrovské, a často opakoval, že treba veľa športovať, aby z nás neboli „lekvárkovia“. Nezabudnuteľné boli aj púte s ním – Rím, Mariazell či mnohé slovenské miesta a všade sa spievalo z plného hrdla. Pamätám si, že to bolo pre nás nepochopiteľné, keď zaznelo rozhodnutie, že má byť preložený inam. Brali sme ho ako súčasť nášho života, súčasť duchovnej rodiny, ktorá mala pevné putá. A tak to zostalo až do konca. Veľmi sa mi páčila jeho pevná vôľa nikdy sa nevzdávať, aj keď to mal v posledných rokoch veľmi ťažké po zdravotnej stránke, vždy sršal humorom, optimizmus ho neopúšťal a roz-

Smolenické farské dni 2013.

Foto Andrej Lančarič

dával radosť iným. Za svoje deti, ktoré mu boli zverené, sa veľa modlil a ja viem, že aj teraz sa na nás z neba díva a spája sa s nami v modlitbách, a tak nám pomáha.

V nebi pribudla jedna hviezda, ktorá nám svieti na cestu, po ktorej máme kráčať aj my, aby sme doputovali až do cieľa. Ďakujem za všetko a dovidenia v nebi, vdp. otec Miloslav!

Keď chodil sv. Mikuláš. Foto archív Ivana Janáčková

Rozlúčka s pátrom Leflerom

Vsp. Jozef Lefler. Foto iš

2. februára 2021 na sviatok Obetovania Pána odišiel vo veku 93 rokov do večnosti vsdp. Jozef Lefler. Jeho posledným pôsobiskom bol Dom pokojnej staroby v Cíferi. Kňazom bol 53 rokov.

V Smoleniciach pôsobil ako duchovný správca komunity Kongregácie sestier Najsvätejšieho Spasiteľa v rokoch 2010 – 2014. Bol honorárnym kanonikom Kolegiálnej kapituly sv. Mikuláša v Trnave.

V Cíferi sa narodil, v Cíferi pôsobil a do Cífera sa napokon aj vrátil.

Jeho cesta ku kňazstvu bola dramatická. Do seminára nastúpil v roku 1946. Štúdium mal násilne prerušené v roku 1950 a bol zaradený k Pomocnému technickému práporu. Po troch

rokoch musel ísť robiť robotníka do Stavoindustry a neskôr do Boleráza do Slovenských škrobární. Pracoval aj v SAV a v Nemocnici s poliklinikou v Trnave. Tu si doplnil zdravotnícke vzdelanie. V nemocnici ho navštevoval biskup Ambróz Lazík a pomohol mu vrátiť sa k štúdiu teológie a v roku 1968, v čase politického uvoľnenia, ho vysvätil za kňaza. Na vysviacku čakal od nástupu do seminára obdivuhodných 22 rokov.

Po vysviacke nastúpil na prvé kaplánske miesto do farnosti Veľké Kostolany (1968–1971). Potom pokračoval ako kaplán v Piešťanoch (1971–1975). V roku 1975 bol ustanovený za farského administrátora v Hrnčiarovciach nad Parnou. V rokoch 1978–1992 pôsobil ako farský administrátor vo farnosti Madunice. V roku 1992 sa stal farárom v Modrovej, kde pôsobil do roku 2006, kedy odišiel do dôchodku. V rokoch 2006–2010 pôsobil ako duchovný správca v Dome pokojnej staroby v Cíferi, čo bolo na krátky čas prerušené v roku 2007 menovaním za farára farnosti Zavar. V rokoch 2010–2014 pôsobil ako duchovný správca komunity Kongregácie sestier Najsvätejšieho Spasiteľa v Smoleniciach.

Trnavský arcibiskup Mons. Ján Orosch ho za jeho dlhoročnú vernú kňazskú službu, po návrhu trnavských kanonikov, menoval 20. augusta 2020 za honorárneho kanonika Kolegiálnej kapituly sv. Mikuláša v Trnave. Počas dôchodkového obdobia od roku 2014 pôsobil opäť vo svojom rodisku Cífer ako duchovný správca v Dome pokojnej staroby a výpomocný duchovný tejže farnosti. Tam zotrval až do svojej smrti. Na sviatok Obetovania Pána, 2. februára, bol hospitalizovaný vo Fakultnej nemocnici v Trnave, kde v ten istý deň v neskorých večerných hodinách odovzdal svoju dušu Pánovi.

Pamätáme si ho ako človeka, ktorý pôsobil vždy pokojne a vyrovnane. Spovedal, slúžil sväté omše, pomáhal, kde bolo treba. Jeho ťažká cesta ku kňazstvu mnohé objasňuje. Vydával svedectvo kňaza vedomého si hodnoty daru, ktorý dostal.

Spracovala Ivana Štibraná

Zdroje:

Anna Michalcová, *Nespravodlivo stíhaní: Cífer, Pác, Jarná (Cífer: Obec Cífer, 2015.); Správa ABÚ, Trnavská arcidiecéza; Obecné múzeum v Cíferi, fb stránka.*

Krsty a sobáše

Od začiatku roka neboli ešte žiadne sobáše a pokrstené boli dve deti. Konkrétne mená, vzhľadom k pravidlám pre ochranu osobných údajov (známym aj ako GDPR), sa už v budúcnosti zverejňovať nebudú.

Pohreby

18. 9. 2020	Brigita Valovičová
r. Počuchová (91 r.)	
19. 9. 2020	Viktória
Pekarovičová r. Detková (76 r.)	
26. 9. 2020	Božena Blažová
r. Špačinská (62 r.)	
1. 10. 2020	Rudolf Kyselica
(80 r.)	
15. 10. 2020	Gertrúda
Hornáčková r. Solárová (85 r.)	
23. 10. 2020	Melánia Fornerová
r. Bublávková (83 r.)	
6. 11. 2020	Jarmila Václavková
(78 r.)	
13. 11. 2020	Ján Šimo (84 r.)
21. 11. 2020	Stanislav
Dragonides (69 r.)	
21. 12. 2020	Zdeňka Dávideková
r. Kováčová (65 r.)	
30. 12. 2020	Cecília Patrášová
r. Slobodová (89 r.)	
19. 1. 2021	Gracián (Ladislav)
Aschenschwandtner (64 r.)	
25. 1. 2021	Mária Lhotecká
r. Klečková (80 r.)	
26. 1. 2021	Karolína
Németyová (92 r.)	
28. 1. 2021	Otília
Gašparovičová r. Čapková (82 r.)	
1. 2. 2021	Jozef Vajsábel (73 r.)
9. 2. 2021	Pavol Študenc (64 r.)
24. 2. 2021	Jozef Oravec (75 r.)
4. 3. 2021	Mária Pekarovičová
r. Hrádelová (86 r.)	
5. 3. 2021	Apolónia Lichoňová
r. Hrčková (80 r.)	
19. 3. 2021	Jana Mužíková (54 r.)
21. 3. 2021	Jozef Hostín (83 r.)

Z tých, ktorí zomreli v tomto roku, bola viac než polovica zasiahnutá chorobou covid-19. Spomeňme si na zosnulých aj pri čítaní týchto riadkov... **Requiescant in pace! Nech odpočívajú v pokoji!**